

ÉVKÖZI 26. VASÁRNAP**C év**

1– 4 oldal

Olv.: Ám 6,1a.4-7 - 1Tim 6,11-16 – Lk 16,19-31

A dúsgazdag és a koldus Lázár

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek!

Szentírás vasárnapja van, az isteni Szó ünnepe! Gondoljunk arra a lehetőségre, hogy egymással szót válthatunk. A szó segít abban, hogy kifejezzük magunkat, hogy egymáshoz közelebb kerüljünk.

***Isten szava azért oly fontos,
mert Isten önmagát fejezi ki a Szentírás üzenetében!***

A legegyszerűbb igazságokat ismerhetjük meg szavaiból. Isten az ember üdvét, javát akarja. Ez az üzenete! A bevezető énekben hallottuk: ha a szó jó földbe hull, szívünk befogadja az Isten szavát, akkor gondolkodásunk átalakul és lesz szavunk a másik emberhez.

***Ezért hangzik az isteni szó,
hogyan tanítson bennünket arra,
hogyan nekünk is legyen szavunk egymás felé!***

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Mélységesen mély a szakadék. Igen nagy mélységek választanak el egymástól. Jézusi küldetésünk szerint az a feladatunk, hogy ezt a szakadékot valamiképpen áthidaljuk, hogy az emberek közelebb kerüljenek egymáshoz. Minimum egy pallót kell e fölé a mélység fölé tenni, így valamilyen fajta átjárás mégiscsak lehetséges lesz. A mai evangélium kapcsán már első hallásra társadalmi problémákra gondolhatunk. Nem erről van szó. Ez a fajta értelmezés adná magát. Mégis másról van szó.

Meseszerű ez a történet. Így kezdődik: volt egy ember. Így is kezdődhetett volna: egyszer volt, hol nem volt. Meseszerűen folytatódik, egy másik világról beszél, amiről nincs tapasztalatunk, mennyről, poklóról, Ábrahám kebeléről. Félreérténénk ezt a történetet, ha csak azt gondolnánk, hogy ami itt történik, azt ott a másik helyen, a másik világban kiegyenlítik. Akik itt bűnhődtek, azok ott majd megvigasztalódnak. Akik itt úgy éltek, ahogy ez a dúsgazdag élt, azok majd ott büntetést kapnak. Századok során az Egyház az embereket türelemre, az élet kérdéseivel való megbékélésre, illetve a problémák valamilyen fajta megoldására figyelmeztette. A kritikusok mindig hozzáfűzték, hogy nem eléggé hatékony ez az egyházi szó. A problémák sem oldódnak meg.

Ezt a történetet máshonnan kell nézni. Feltűnhetett, hogy Jézus, aki a szegényeket, a kicsinyeket mindig kiemeli, most nem mond igen kemény szavakat azokra, akik érzéketlen szívűek és hidegen hagyja őket a másik ember szüksége, nyomora. Erről nincs szó. Most arról sincs szó, hogy Jézus a szegények számára bátorító szavakat mondana. Ebben a történetben nem a gazdagok és a szegények a főszereplők.

Főszereplő az Isten és az üdvösségünk!

Nagyon lényeges, hogy jól lássuk és megértsük a történetet. Főszereplő mindig az Isten! Isten a legkedvesebb teremtményéért aggódik, legyen az dúsgazdag, vagy legyen az szegény.

Isten az ember üdvösségéért aggódik!

Az üdvösség megváltást jelent!
Az üdvösség szabadulást jelent!
Ez a történet egy isteni ajánlat!

Isten föl kínálja az embernek az üdvösséget!

Isten kiszabadít önmagunk börtönéből!

Ez a történet arról szól, hogy az ember, aki rabnak születik, hogyan szabadulhat meg ebből a rabságából. Minden ember rabnak születik, ez az ősbűn következménye, vagyis önző természettel születünk. Akkor sétáltunk be ebbe a börtönbe, amikor nem fogadtuk el azt az ajánlatot, azt a szeretetkapcsolatot, amit Isten föl kínált.

Isten a magunk börtönéből akar bennünket kiszabadítani,
hogy boldogok legyünk, hogy értelme legyen az életünknek!
Ez az üdvösség, a megváltás, a szabadulás!

A történettel kapcsolatos mai megfogalmazások néha mintha eltakarnák a lényegét. A kicsi katekizmus - ami évszázadokon keresztül meghatározta a keresztény gondolkodást, - ezzel kezdődik: Azért vagyunk a világon, hogy Istent megismerjük, szeressük, neki szolgáljunk és ez által a mennyországa jussunk, vagyis üdvözlünk. Ez által megszabaduljunk önmagunktól, mindegyikünk kiszabaduljon önmaga börtönéből!

A szolgálat szabadít ki önmagunk börtönéből!

Azt hisszük, hogy az istenszolgálat valamilyen fajta kötöttség. ***Nem!***
Az istenszolgálat felszabadít!
Azt hisszük, hogy a szolgálat egymás felé valamilyen fajta megkötözöttség. ***Nem!***
Az ember szolgálata felszabadít!
Az istenszolgálat emberszolgálatot jelent!

Az ember börtönéből, önmaga börtönéből akkor szabadul, - amiben látszólag néha jól is érzi magát, - amikor rádöbben arra, hogy ebben a börtönben elmagányosodott, egyedül van, magánzárkás helyzetben. Akkor elkezd gondolkodni.

***Az ember szabadsága azt jelenti,
hogy szabadon, a szolgálat szellemében tartozunk egymással össze!***

A napokban Lakitelken voltam, ahol a Magyar Máltai Szeretetszolgálat vezetőinek volt lelkigyakorlatos továbbképzése. Az önkéntességről volt szó, ismételten ezzel foglalkozunk. A szervezet egyre nő, egyre több a fizetett alkalmazottja. Nem egyszerű összebékíteni ezt a két nagy csoportot, a pénzért dolgozók csoportját azokkal, akik nem pénzért végzik munkájukat. A továbbképzésen a következőket igyekeztem tudatosítani:

Az önkéntesség szelleme nem csak azok sajátja,
akik ingyen végzik szolgálatukat!
Az önkéntesség szelleme azoknak is sajátja kell, hogy legyen,
akik pénzért dolgoznak!

Az önkéntesség szelleme az emberi élet velejárója!
 Sőt, az önkéntesség szelleme meghatározza az ember életútját!
 Mit jelent ez? Azt jelenti, amit Jézus világosan tanít:

***Önként adom oda!
 Önként adom oda az életemet!
 Önként adom oda az életemet az emberek szolgálatára!***

Az ember felszabadul a jóra! Ez az üdvösség!

A mai evangélium az önkéntesség szelleme mellé teszi az üdvösség, a megváltás fogalmát, a szabadulás tényét. Önmaga börtönéből csak az szabadulhat, akinek köze van a másik emberhez. Különbözően ez a rabság bekeríti és értelmetlenné teszi az életét. Ennek a gazdagnak ez a tragédiája. Úgy gondolja, hogy elég neki mindaz, ami lehetősége van ebben a világban, lakmározik. Érdekes ez a szó pár, bent, meg kint. Ő bent van, a koldus meg kint van. Ő úgy gondolja, hogy bent van a lehetőségek világában, valójában rab, aki kint van, az szabadabb, mint a másik.

***Isten fölkinálja az embernek az üdvösséget!
 Ez azt jelenti, hogy az ember felszabadulhat a jóra!***

Ez az üdvösség,
 hogy az ember vállalja a kapcsolatot a másikkal!
 Mindegy, hogy kiről van szó,
 lehet gazdag és szegény kapcsolata.
 Minden fajta emberi kapcsolatban erről van szó:
 az az üdvösség, hogy az ember megteszi a jót!
 Megteszi azt a jót, amivel a másik embernek segít!
 Ez jelenti vele az összetartozást!

***Az embernek erre van szüksége, erre az élményre,
 ez a szabadság élménye,
 hogy tudok jót tenni!
 Amikor jót teszek, akkor jobb leszek!***

A szolgálatot önként kell vállalni!

Ha egy emberrel ilyen kapcsolatom van, akkor azzal az emberrel összetartozom. Ez az életünk értelme! Ezt az embernek önként kell vállalni! Erre nem lehet kényszeríteni! Ez azt jelenti, hogy az Isten által fölkinált üdvösség csak kívülről jöhet, csak kívülről jöhet a szabadítás! Isten kívülről figyelmezteti azt az embert, hogy ez nem elég, amit teszel. Arról nem is beszélve, ha úgy gondolsz, hogy elég, de a másik sorsa nem izgat, nem érdekel, akkor elvétetted az életedet!

Ennek érvényesülni kell a legszorosabb emberi kapcsolatokban!
 Ez az igazság mozgatja-e kapcsolatomat azzal,
 akivel a legszorosabban összetartozom?
 A másik emberrel való kapcsolatomat az határozza-e meg,
 hogy önként odaadhatom az életemet, jót tehetek vele, jót tehetek neki?
 Ez által kilépek a magam zárt világából
 és a szakadék, ami köztünk emberek között van,
 az valamiképpen áthidalható!
 Tökéletes megoldás soha sem lesz ebben a világban.

Isten nevet ad annak, akivel összetartozik!

Ebben a történetben a Szentírás sajátos, egészen finom figyelmeztetéssel él, amikor azt mondja: a szegény ember neve Lázár. Magyarul azt jelenti: Isten segít. A gazdagnak nincs neve. Akinek neve van, akinek az Isten nevet ad, az azt jelenti, hogy vele összetartozik, közük van egymáshoz. Lázárnak köze van Istenhez is, a gazdagnak nincs, neve nincs ember. Isten nem adott neki nevet. Nem tartozik az Istenhez. Nincs Istene. Valójában ő a szegény ember, ő a másik ember, akárki ember, aki rászorul a másikra.

***Lázár sajátosan szorul rá erre a gazdagra,
de minden ember rászorul a másikra!***

A lényeg mégsem ez! A lényeg az, hogy az ember, aki várja velem a kapcsolatot, ez az ember ***az Isten segítsége*** nekem!

***Lázár az Isten segítsége ennek a gazdagnak,
mert ha a gazdag észreveszi ezt a szegényt és jó hozzá,
akkor vállalta őt, akkor összetartozik ezzel az emberrel!***

Ez azt jelenti, hogy a gazdag megszabadult önző önmagától,
mert van figyelme erre a szegényre, van készsége arra,
hogy megtegye érte azt, amit meg tud tenni!

Ez az üdvösség! Ezt önként kell vállalni az embernek!

Ezt akkor vállaljuk, amikor az Isten szólítgatását meghalljuk!

***Tehát, hogy jól értsük ezt a történetet,
ebben a főszereplő az Isten és a mi üdvösségünk!***

A főszereplő mindig az Isten és a mi üdvösségünk!
Ebben a történetben Isten meg akar menteni bennünket, embereket!
Fölkínálja az üdvösséget, a szabadulást nekünk embereknek!
Azt akarja, hogy szabaduljunk ki önzésünk börtönéből!
Tegyük meg azt, amit a másiknak meg kell tennünk!
Ebben az esetben egymással összetartozunk!
Ez a megoldás! Erre születünk!

Kérem, gondoljuk ezt komolyan végig egyszer egy nyugalmas félórában!

+ A M E N +